

درد و رنج مردم فلسطین تا کی!؟

بهرام رحمانی

bamdadpress@swipnet.se

یک کودک هیجده ماهه فلسطینی، روز هفتم ماه مه ۲۰۰۳، در اردوگاه پناهندگان شهر خان یونس واقع در نوار غزه، به ضرب گلوله نیروهای ارتش اسرائیل کشته شد. این پسر بچه فلسطینی از ناحیه سر هدف تیراندازی قرار گرفت. جیمز راجرز، خبرنگار بی بی سی در بیت المقدس می گوید مادر این کودک فلسطینی گفت با فرزندش در مقابل خانه اش ایستاده بود که تیراندازی درگرفت، او صدای گریه بچه را شنید و متوجه شد که غرقه در خون است. این کودک فلسطینی، چند ساعت بعد در بیمارستان جان سپرد. متأسفانه روزی نیست که چنین خبرهای تکان دهنده و دردناک از مناطق اشغالی فلسطین شنیده نشود.

بیش از پنج دهه است که مردم فلسطین، در اثر حملات مداوم ارتش و پلیس اسرائیل جان می بازند. مردم از خانه و کاشانه شان رانده می شوند و در کشورهای هم جوار آواره می گردند. کودکی که پنجاه سال پیش در سرزمین های اشغالی چشم به جهان گشوده است اکنون پنجاه سال دارد و همه زندگی خود را در جنگ، سرکوب، کشتار، زندان، شکنجه و آوارگی گذرانده است. وحشی گری دولت اسرائیل علیه مردم فلسطین، تا کی ادامه خواهد یافت؟ مردم رنج دیده و ستم دیده فلسطین، کی و چگونه از کابوس جنگ و وحشت اسرائیل نجات پیدا خواهند کرد؟ چرا جهان، به جنایات دولت اسرائیل چشم می بندد؟!؟

مردم فلسطین، از سال ۱۹۴۸، به طور مداوم در فشار و نگرانی و ترس از حملات وحشیانه ارتش و زیر سرکوب، تحقیر و توهین مامورین امنیتی اسرائیل، شب و روز خود را به سختی می گذارند، اما با وجود این همه وحشی گری هم چنان به مقاومت خود با شجاعت و شهامت ادامه می دهند. تعداد بی شماری از مردم معترض فلسطین، در سیاه چال های اسرائیل، زیر شدیدترین شکنجه ها قرار دارند. اکنون مدت دو سال است که آریل شارون، نخست وزیر اسرائیل، از شرایطی که تیم بوش رییس جمهور ایالات متحده آمریکا، در جهان راه انداخته است، حداکثر وحشی گری را در سرکوب مردم اسرائیل به کار می برد. آریل شارون، به عنوان یک افسر بازنشسته ارتش اسرائیل، غیر از جنگ و خشونت و کشتار هیچ راه دیگری را به رسمیت نمی شناسد.

شارون، بارها گفته است که نباید هیچ چیزی را تغییر دهیم. هیچ نیازی نیست که به فلسطینی ها امتیازهای بیهوده داده شود. اگر قرار باشد که آن ها روزی دولتی داشته باشند، باید به ۴۲ درصد از

ساحل غربی و نوار غزه راضی باشند ولی از بیت المقدس هیچ، حتی یک سانتی متر مربع هم نمی‌دهیم.

اخیرا انجمن فلسطینی عدالت و صلح، گزارشی را درباره کشتار مردم فلسطین توسط ارتش سرکوب‌گر اسرائیل منتشر کرده است. بنا به این گزارش، از ماه سپتامبر ۲۰۰۰ تا آخر نوامبر ۲۰۰۲، در حملات ارتش اسرائیل، دو هزار و دویست و هفتاد و هشت نفر فلسطینی جان خود را از دست داده‌اند. براساس گزارش انجمن فلسطینی عدالت و صلح، در دوره «انتفاضه دوم»، ۶۰۴ کودک زیر ۱۸ سال کشته شده‌اند که ۳۱۶ نفر از آن‌ها دانش‌آموز بودند. همچنین ۱۱۶ نفر از فعالین تشکل‌های زنان و ۲۷۲ نفر از مامورین امنیتی فلسطین کشته شدند و ۳۹ فلسطینی نیز توسط «مهاجرین یهودی» در مناطق اشغالی به قتل رسیدند.

در این دوره در درگیری‌ها مجموعا ۴۴ هزار و ۱۵۷ نفر زخمی گردیدند که تعداد ۱۲ هزار و ۱۵۲ کودک و ۲ هزار و ۱۷۰ زن بودند. از میان زخمیان ۵ هزار و ۸۰۰ نفر نیز برای همیشه فلج گردیدند. ارتش اسرائیل، در این مدت، ۱۹ هزار و ۲۸ فلسطینی را زندانی کرده است. تعداد ۸ هزار نفر از این زندانیان از سپتامبر ۲۰۰۰ تاکنون در زندان‌های اسرائیل به سر می‌برند.

بنا به همین گزارش ارتش اسرائیل، حتی به نیروهای امدادرسانی نیز حمله می‌کند. در این مدت ۲۳ امدادگر فلسطینی کشته شدند و ۴۵۰ نفر نیز زخمی گردیدند. ۳۷ دستگاه آمبولانس نیز در اثر حملات ارتش اسرائیل، از بین رفتند.

اکنون با انتخاب «عباس محمود»، به نخست‌وزیری فلسطین، از آغاز مذاکرات دوباره صلح بین دو کشور سخن به میان می‌آید.

تقویم کوتاهی از برخی مسائل فلسطین و اسرائیل

* ۲ نوامبر ۱۹۱۷ - بریتانیا، بیانیه تشکیل دولت اسرائیل در سرزمین‌های فلسطینی را منتشر کرد.
* ۲۹ نوامبر ۱۹۴۷ - سازمان ملل، طرح تقسیم فلسطین را پذیرفت. قطعنامه ۱۹۴۷ مجمع عمومی سازمان ملل متحد که توصیه می‌کرد فلسطین به دو کشور یهودی و فلسطین تقسیم شود و موافقت‌نامه آتش‌بس ۱۹۴۹، که فلسطین را به دو بخش تقسیم کرد و حدود نیمی از آن به اسرائیل ملحق شد.

* ۱۴ مه ۱۹۴۸ - نیروهای عربی، با هدف عدم قبول تشکیل دولت اسرائیل، وارد فلسطین شدند.
* ۱۳ دسامبر ۱۹۴۹ - اسرائیل، بیت المقدس را پایتخت خود اعلام کرد.
* ۲۴ آوریل ۱۹۵۰ - ساحل غربی رود اردن، الحاق اردن شد. مصر هم غزه را زیر کنترل خود گرفت.
* ۲۹ مه ۱۹۶۴ - سازمان آزادی بخش فلسطین تشکیل شد.

* ۵ یونی ۱۹۶۷ - اسرائیل، به مصر، سوریه و اردن حمله کرد. در طول شش روز جنگ ارتش اسرائیل، صحرای سینا، بلندی‌های جولان، ساحل غربی رود اردن، غزه و بیت‌المقدس شرقی را به اشغال خود درآورد.

* ۴ تا ۱۴ فوریه ۱۹۶۹ - بین این روزها کنفرانس شورای ملی فلسطین، برگزار شد. در خاتمه کنفرانس «یاسر عرفات» به رهبری این شورا انتخاب گردید.

* ۱۴ سپتامبر (سپتامبر سیاه) ۱۹۷۰ - بین سازمان آزادی‌بخش فلسطین و دولت اردن درگیری رخ داد. یک سال بعد سازمان آزادی‌بخش فلسطین از اردن اخراج گردید و در لبنان، مستقر شد.

* ۸ آگوست ۱۹۷۳ - جبهه ملی فلسطین، فعالیت‌های خود را در سرزمین‌های اشغالی فلسطین، گسترش داد.

* ۶ اکتبر ۱۹۷۳ - مصر و سوریه برای پس گرفتن سرزمین‌های اشغالی خود با اسرائیل وارد جنگ شدند.

* ۱۳ اکتبر ۱۹۷۴ - سازمان ملل متحد، حق تعیین سرنوشت مردم فلسطین را مورد تصویب قرار داد. همچنین سازمان آزادی‌بخش فلسطین (ساف)، به عنوان ناظر در این سازمان پذیرفتند.

* ۶ سپتامبر ۱۹۷۶ - عضویت سازمان آزادی‌بخش فلسطین، در اتحادیه اعراب قطعیت یافت.

* ۱۸ سپتامبر ۱۹۸۲ - ارتش اسرائیل، به پناهندگان فلسطینی در اردوگاه‌های صبرا و شکیلا در لبنان حمله کرد و ۶۰ فلسطینی را قتل عام کرد. همچنین ۱۸۰۰ نفر از فلسطینی‌های این اردوگاه‌های مفقودالاثر شدند.

* ۲۰ آوریل ۱۹۸۷ - شورای ملی جبهه فلسطین، کنگره خود در جزایر برگزار کرد. در این کنگره مجدداً سازمان‌های تشکیل دهنده این جبهه پذیرفتند که زیر چتر سازمان آزادی‌بخش فلسطین به مبارزه خود ادامه دهند.

آغاز انتفاضه

* ۱ دسامبر ۱۹۸۷ - در سرزمین‌های اشغالی انتفاضه فلسطین مبارزه خود را آغاز کرد.

* ۱۲ نوامبر ۱۹۸۸ - شورای ملی جبهه فلسطین، با برگزاری کنفرانسی، دولت فلسطین را اعلام کرد.

* ۲۰ یونی ۱۹۹۰ - بدنبال مهاجرت ۲۰۰ هزار نفر یهودی شوروی به اسرائیل، کشمکش تازه‌ای را بین اسرائیل و فلسطین به وجود آورد. بعد از این واقعه یک گروه از کوماندوهای فلسطینی سعی کردند از مرز بگذرند و در داخل اسرائیل دست به عملیات چریکی بزنند. بدین سبب بوش رییس جمهور آمریکا (پدر بوش)، مذاکرات صلح با فلسطینیان را معلق کرد.

* ۸ اکتبر ۱۹۹۰ - نیروهای نظامی اسرائیل، به مسجدالاقصی در بیت‌المقدس، حمله کردند که در اثر

آن ۱۸ نفر فلسطینی کشته شدند و ۱۵۰ نفر نیز زخمی گردیدند.

* ۱۳ سپتامبر ۱۹۹۳ – توافق نامه خودمختاری فلسطینی ها بین یاسر عرفات رهبر سازمان آزادی بخش فلسطین و اسحاق رابین نخست وزیر اسرائیل، در واشنگتن امضاء گردید. براساس این توافق در یک زمان بندی ۵ ساله در غزه و اریحا دولت خودمختار فلسطین تشکیل شود.

* ۲۵ فوریه ۱۹۹۴ – در یکی از شهرک های یهودی نشین که اسرائیل در مناطق اشغالی بر پا کرده است به نام شهرک «باروچ گلدستین» ۲۹ فلسطینی به قتل رسیدند.

۴ مه ۱۹۹۴ – بین اسحاق رابین و یاسر عرفات در قاهره پایتخت مصر توافق نامه جدیدی امضاء شد.

۲۸ سپتامبر ۱۹۹۵ – دومین توافق نامه اسلو، در واشنگتن به امضاء رسید.

ترور اسحاق رابین

* ۴ نوامبر ۱۹۹۵ – اسحاق رابین نخست وزیر اسرائیل، از سوی یک دانش جوی مذهبی یهودی ترور شد.

* ۱۸ آوریل ۱۹۹۶ – در حمله نظامی به لبنان به دستور شیمون پرس نخست وزیر اسرائیل، ۹۸ نفر غیرنظامی به قتل رسید.

* ۲۴ آوریل ۱۹۹۶ – جبهه ملی فلسطین، در اولین کنگره خود در فلسطین، ماده ای که موجودیت اسرائیل را به رسمیت نمی شناخت ملغی کرد.

* ۲۷ سپتامبر ۱۹۹۶ – به دلیل اقداماتی که شهردار اورشلیم علیه فلسطینی ها به کار بست، درگیری در مناطق اشغالی گسترش یافت. در وقایعی که در تمام سرزمین های اشغالی به مدت سه روز ادامه داشت، ۷۶ نفر توسط نیروهای اشغال گر به قتل رسیدند.

اولین سفر یاسر عرفات رییس دولت خودمختار فلسطین به اسرائیل

* ۸ اکتبر ۱۹۹۶ – یاسر عرفات، به طور رسمی از اسرائیل دیدن کرد.

* ۱۴ دسامبر ۱۹۹۸ – برای اولین بار یکی روسای جمهوری آمریکا (بیل کلینتون)، از فلسطین دیدار کرد.

* ۴ مه ۱۹۹۹ – تاریخ توافق نامه ۱۳ مه ۱۹۹۳ که خودمختاری فلسطین، برای تشکیل دولت مستقل را به رسمیت شناخته بود به پایان رسید.

* ۴ سپتامبر ۱۹۹۹ – بین یاسر عرفات و ایهود باراک نخست وزیر اسرائیل، زمان بندی جدیدی برای عقب نشینی ارتش اسرائیل، از مناطق اشغالی امضاء شد.

- * ۱۷ اکتبر ۲۰۰۱ - در مخالفت با قراردادهای صلح اسرائیل - فلسطین، رهاوام ذوی رهبر حزب متحد ملی اسرائیل به قتل رسید. مسئولیت قتل او را یک سازمان فلسطینی به عهده گرفت.
- * ۲ دسامبر ۲۰۰۱ - در چهار انفجاری که در بیت المقدس و حیفا به وقوع پیوست ۲۶ نفر کشته شدند و ۲۲۰ نفر نیز زخمی گردیدند. مسئولیت این بمب گذاری ها را سازمان اسلامی «حماس» به عهده گرفت. اما اسرائیل، یاسر عرفات را مسئول این بمب گذاری ها معرفی کرد.
- * ۳ دسامبر ۲۰۰۱ - اسرائیل حملات گسترده ای بر علیه مردم غزه و ساحل غربی آغاز کرد. از جمله یکی از هدف های نظامی اسرائیل در این حمله کشتن یاسر عرفات بود.
- * ۱۳ دسامبر ۲۰۰۱ - کابینه اسرائیل، کلیه روابط خود را با یاسر عرفات قطع کرد.
- * ۲۱ ژانویه ۲۰۰۲ - ارتش اسرائیل، با پشتیبانی تانک ها و هلیکوپترها شهر «تول کریم» در ساحل غربی را اشغال کرد. ۱۰۰ دستگاه تانک ارتش اسرائیل در شهر مستقر شدند و عبور و مرور در شهر را ممنوع کرد. ساختمان استقرار دولت خودمختار فلسطین و یاسر عرفات در رام الله نیز در محاصره تانک های اسرائیل قرار گرفت. یاسر عرفات اعلام کرد که اگر به بهای جانش نیز تمام شود حاضر نیست ساختمان دولت فلسطین را ترک کند.
- * ۲۷ مارس ۲۰۰۲ - در نتانیا، در اثر یک حمله انتحاری ۲۹ اسرائیلی جان خود را از دست دادند.
- * ۹ آوریل ۲۰۰۲ - ارتش اسرائیل، مجبور شد در دو قصبه فلسطینی عقب نشینی کند.
- * ۱ مه ۲۰۰۲ - ارتش اسرائیل، به محاصره یاسر عرفات در رام الله خاتمه داد.
- * ۲۱ آگوست ۲۰۰۲ - خبر خودکشی اوندال رهبر شورای انقلابی الفتح منتشر شد. گفته می شود هنگامی که مامورین امنیتی عراق، برای دستگیری او در بغداد وارد منزلش شدند وی دست به خودکشی زد.
- * ۱۹ سپتامبر ۲۰۰۲ - در تل آویو، در یک عملیات انتحاری در اتوبوسی ۵ نفر کشته شدند. بدنبال این عملیات تانک های اسرائیلی، مجددا ساختمان یاسر عرفات در رام الله را به محاصره درآوردند.
- * ۲۸ نوامبر ۲۰۰۲ - در کنیا، در یک عملیات انتحاری به هتل اسرائیلی ها ۱۲ نفر جان خود را از دست دادند. در همین روز آریل شارون، دوباره به ریاست حزب لیکود انتخاب شد.

مسلمانان این ها فقط گوشه های کوچکی از انبوه جنایات اسرائیل بر علیه مردم فلسطین است که از طریق رسانه ها و بررسی ها منتشر شده است. برای مثال کلود لوفور در لوموند ۱۸ آوریل ۲۰۰۲، در رابطه با حمله نیروهای نظامی و امنیتی اسرائیل به شهر «جنین»، ۹ آوریل ۲۰۰۲ نوشت: «در جنین، طرح نابودی شبکه های تروریستی به ویرانی شهر انجامیده است، و شماری هنوز نامعلوم، اما مهم، از اهالی

شهر کشتار شده‌اند. طبق اطلاعاتی که روزنامه اسرایلی هاآرتز انتشار داده، ارتش در پی زیاده روی‌هایی که رخ داده، در نظر دارد، چه از نظر بهداشتی و چه از نظر جلوگیری از استفاده تبلیغاتی فلسطینی‌ها (علیه اسراییل)، اجساد را در یک گور دستجمعی در دره اردن دفن کند (یعنی در واقع برای آن که تعداد آن‌ها و مشخصات‌شان به عنوان غیرنظامی از دید عموم مخفی بماند). مساله هنوز محقق و مسلم نشده است. ارتش ابتدا این خبر را تکذیب کرد، سپس پرونده‌ای که بنا به تصمیم دادگاه عالی اسراییل گشوده شده بود فوراً بسته شد؛ ولی همین امر که دادگاه قصد مخفی کردن اجساد قربانیان را محتمل و مقبول تلقی کرده به حد کافی نشان‌دهنده انحطاط اخلاقی‌ست. بگذریم که با انبوه دلایل و شهادت‌ها فرضیه فوق هر چه محتمل‌تر و مقبول‌تر می‌گردد». (از سایت اندیشه و پیکار)

دولت اسراییل، سالیانه میلیاردها دلار صرف خرید اسلحه‌های مدرن می‌کند. اسراییل پنجمین قدرت اتمی جهان است و ۲۰۰ تا ۳۰۰ کلاهک اتمی دارد. همچنین مورد حمایت همه جانبه اقتصادی، سیاسی و نظامی آمریکاست. فراتر از آن آمریکا، اسراییل را یکی از ایالات خود به حساب می‌آورد. در مقابل این قدرت عظیم، مردم مبارز و ستم‌دیده و رنج‌دیده فلسطین، در اردوگاه‌ها و گتوهای تحت محاصره تانک‌های اسراییلی در فقر و فلاکت زندگی می‌کنند اما نیروی اجتماعی و پیگیر آزادی خواهان فلسطین برای رهایی از ستم و سرکوب دولت اشغال‌گر اسراییل را مجبور کرد که هویت و موجودیت مردم فلسطین را به رسمیت بشناسد؛ هر چند که هنوز مردم فلسطین به طور کامل به حق تعیین سرنوشت خود نرسیده‌اند. حقیقتاً مقاومت و مبارزه مردم فلسطین در چندین دهه رشک‌انگیز و تحسین برانگیز است.

فرقه‌های تروریستی اسلامی، از دهه هفتاد با حمایت پلیس مخفی اسراییل (موساد) موجودیت یافتند تا گرایش چپ و سوسیالیست سازمان آزادی‌بخش فلسطین را منزوی کنند، اکنون چندین سال است که از جمله با حمایت مادی و معنوی رژیم جمهوری اسلامی، دست به عملیات تروریستی انتحاری می‌زنند را کنار بگذاریم، مردم فلسطین بیش از ۵۰ سال است که قربانی مداوم تروریسم دولتی اسراییل قرار گرفته‌اند. از این‌رو مردم آزادی‌خواه فلسطین از ترور و تروریست‌ها نفرت دارند. آنان هیچ دشمنی با مردم اسراییل ندارند. در واقع دولت نژادپرست اسراییل و جریان‌های تروریستی مانع صلح و دوستی مردم اسراییل و فلسطین هستند و تخم ترور و انتقام می‌پاشند.

دولت اسراییل، بعد از واقعه تروریستی ۱۱ سپتامبر در آمریکا و حمله آمریکا و متحدانش به افغانستان و اخیراً به عراق، حملات وحشیانه خود را بر علیه مردم فلسطین شدت داد، بدون این که با اعتراض جدی دولت‌های دمکرات غرب و جوامع بین‌المللی از جمله سازمان ملل متحد روبه‌رو شود. اسراییل تن به صلح با فلسطین نمی‌دهد. اگر چنین صلحی واقعیت پیدا کند، بی‌شک در اثر مقاومت

و مبارزه مردم فلسطین و با حمایت و پشتیبانی طرفداران آزادی و حق تعیین سرنوشت مردم فلسطین و مخالفین جنگ و نیروهای چپ و کمونیست میسر شده است.

قطعا آرزوی هر شهروند انسان دوست اسرائیلی و فلسطینی، به ویژه کارگران، کمونیست ها و آزادی خواهان این است که در کنار هم در صلح و صفا و دوستی زندگی کنند. آنان هیچ دشمنی و خصومتی نسبت به همدیگر ندارند. دشمنی و خصومت را نخست اشغال گران اسرائیلی و سپس دار و دسته های حزب الله مانند حماس و جهاد اسلامی به وجود می آورند و مانع روند صلح و دوستی مردم دو کشور هستند.

دولت و ارتش اسرائیل، عملیات انتحاری گروه های تروریست اسلامی را بهانه قرار می دهند و در مقابل هر اسرائیلی که جان خود را از دست می دهد، صدها فلسطینی را به خاک و خون می کشند. همچنین چه عملیات تروریستی باشد و چه نباشد دولت اسرائیل، همواره در راستای منافع اقتصادی، سیاسی و نظامی خود به عنوان یک دولت تروریست و آدم کش و اشغال گر، نه یک و دو و ده بار، بلکه بیش از پنج دهه است که دست به کشتار و خونریزی و ترور و رعب و وحشت در مناطق اشغالی فلسطین می زند.

«مناطق اشغالی، به علاوه، بازاری است تحت کنترل برای کالاهای اسرائیلی. بنا به آمار دولت نظامی، صادرات اسرائیل به این مناطق همه ساله حدود ۶۰۰ میلیون دلار برای اسرائیل درآمد دارد که معمولا هم به ارزشهای خارجی است. مناطق اشغالی، همچنین، سالانه حدود ۱۰۰ میلیون دلار فرآورده های کشاورزی به اردن و کشورهای حوزه خلیج فارس صادر می کنند و پول آن را به ارزشهای خارجی می گیرند. جهانگردان کرانه باختری نیز همه ساله حدود ۵۰۰ میلیون دلار نصیب اسرائیل می کنند. بنابراین، از دست دادن این مناطق به معنای محروم شدن اسرائیل از درآمد سالانه ای معادل یک میلیارد دلار است.» (از کتاب: مثلث سرنوشت، ایالات متحد، اسرائیل، و فلسطینی ها، نوام چامسکی، ترجمه هرمز همایون فر، چاپ اول ترجمه فارسی پاییز ۱۳۶۹، چاپ آگه، ص ۷۲)

«بنا به ارقام منتشر شده از جانب یوسف برگ، وزیر کشور اسرائیل، در ۱۹۸۰ و ۱۹۸۱، به ترتیب ۱۰ و ۸ نفر از یهودی ها در عملیات تروریستی کشته شدند، در برابر، ما حدود ۱۰۰۰ تن از تروریست ها را در ۱۹۸۲ کشتیم، و جان هزاران نفر از ساکنان یکی از کشورهای دشمن را به باد دادیم. بدین سان، در برابر هر ۶-۸ نفری که از یهودیان قربانی شدند، ما هزاران تن از کفار را به دیار عدم فرستادیم. این امر، بی گمان، نشانه اوضاع و احوالی ویژه و کامیابی های استثنایی صهیونیسم است. من حتما نمی توانم جرات کرده بگویم که در ارقام تلفات یهودی ها مبالغه شده است.» (همان منبع، ص ۱۱۴)

بازداشت چهره های شناخته شده و فعالان سیاسی و اجتماعی، تبعیدهای دستجمعی، ممنوعیت تجمع و

تظاهرات، کشتار و سرکوب و زندانی کردن تظاهرکنندگان، اعلام حکومت نظامی، حملات پی در پی به اردوگاه‌های آوارگان، منفجر کردن خانه‌های مردم، استفاده از مزدوران محلی برای آفریدن رعب و وحشت، تعطیل مدارس و دانشگاه‌ها، تعطیل روزنامه‌ها، بازداشت روزنامه‌نگاران و برقراری سانسور و اختناق، اعمال سانسور بر کتاب‌ها، محاصره شهرها و روستاها، نابودی تاسیسات آب و برق، جلوگیری از کمک‌رسانی، آزار و تحقیر مردم از سوی یهودیان مهاجر وابسته به فرقه‌ها و عوامل پلیس مخفی و ارتش، نمونه‌های برخورد روزمره ارتش اسرائیل با مردم تحت ستم و محروم و ستم دیده فلسطین است.

مسئله مردم فلسطین و اسرائیل نه مذهبی و نه قومی، بلکه سیاسی است و برای برون رفت از بن‌بست موجود نخست باید نیروهای اشغال‌گر اسرائیل شهرها و روستاها و از کلیه سرزمین‌های فلسطینی بیرون بروند و قطعنامه‌های سازمان ملل که حق تعیین سرنوشت مردم فلسطین را در تشکیل دولت مستقل به رسمیت شناخته است، به مرحله اجرا درآید تا طرفین از موضع برابر بر سر میز مذاکره بنشینند. مسلماً راه حل اساسی و انسانی، راه حل طبقاتی کارگری و سوسیالیستی است. مردم اسرائیل و فلسطین، به عنوان شهروندان متساوی‌الحقوق که در طول این پنج دهه در بسیاری از زمینه‌های اقتصادی، سیاسی، اجتماعی و فرهنگی با هم سرنوشت مشترکی را پیدا کرده‌اند، دولت ائتلافی تشکیل دهند؛ و با همبستگی طبقاتی و با مبارزه سیاسی و اجتماعی و فرهنگی، فرقه‌های مذهبی یهودی، سنی، مسیحی و شیعه و دار و دسته‌های ناسیونالیست و نژادپرست اسرائیلی و فلسطینی را منزوی کنند و بدون در نظر گرفتن نژاد، ملیت و جنسیت به عنوان شهروندان برابر و آزاد، دست جنگ طلبان و خشونت طلبان را از حکومت کوتاه کنند.